

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Acte de cloenda del 90è aniversari de l'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona

Palau del Parlament, 4 de novembre de 2013

La presidenta

Senyores i senyors, em plau molt adreçar-los unes paraules de benvinguda al palau del Parlament, que és la casa de tots, i que avui especialment és la casa de tots els sardanistes.

Avui celebrem un dels últims actes, si no l'últim, del norantè aniversari de l'agrupació, i per a mi és un plaer i un honor ser amb tots vostès. L'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona és una entitat amb molta solera i rellevància a l'escenari cultural i cívic, fins al punt que ha estat considerada entitat capdavantera del moviment sardanista a Catalunya. Clouen els actes de celebració de les seves nou dècades de treball, sovint en situació de prohibició, al servei de la cultura catalana i, d'una manera molt especial, de la sardana i de la seva difusió.

Malauradament, m'hauré d'absentar de l'acte i per això he vingut directa al faristol. He d'anar, després d'aquí, al Palau de la Generalitat, on avui s'atorga la medalla d'or a títol pòstum al senyor Max Cahner, que va ser conseller de cultura de la Generalitat, per tots els serveis que va fer a favor de la nostra cultura.

Vaig avisar que tenia aquest acte, però, ho hem pogut arreglar i m'hi podré escapar una estona. Em sap greu per això, perquè amb aquesta sala tan plena, i celebrant aquests noranta anys, m'hauria agradat quedar-me, i sobretot també perquè no podré sentir la Cobla Mediterrània, que ja he dit que en altres actes que fem al Parlament els haurem de convidar per tornar-los a escoltar.

La vicepresidenta primera, la senyora Anna Simó, és una persona prou coneguda de tots vostès i molt propera a la cultura tradicional i popular i a les entitats que

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

s'hi dediquen. M'ha dit que quan tenia cinc, sis anys, els seus pares ja la van apuntar a ballar sardanes, després va ser mestra de sardanes, i sé que els seus pares són avui aquí, i m'agradaria saludar-los.

M'agradaria parlar de l'agrupació i comentar que neix l'any 1922 amb un objectiu molt clar: treballar per la cultura catalana i fer-ho, sobretot, per mitjà de la sardana. El 1988 és guardonada amb la Creu de Sant Jordi, el guardó que atorga la Generalitat, per "la tasca extraordinària de foment de la nostra dansa, tant en la vessant didàctica com en la promoció de ballades setmanals a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, i també de cicles de concerts de música per a cobla", i també per la "intensa activitat cultural, de la qual és bona mostra l'organització de cursos de català per a adults en els anys immediatament posteriors a la Guerra Civil."

Quan parlem de fa noranta anys i de l'any 1922 hem de dir que aquesta entitat, durant més de cinquanta anys, va viure sota el franquisme, i segur que, en molts moments, va tenir problemes per poder funcionar. L'important, però, és no tan sols que va poder funcionar aquells cinquanta anys sinó que avui es manté viva i molt viva, i que això ens ha de satisfer i ens ha de fer gaudir a tots.

Catalunya és un país culturalment fort, sentim la cultura com un signe de la nostra identitat com a poble. A còpia de superar adversitats hem esdevingut forts, a còpia de defensar les nostres tradicions, la nostra cultura i la nostra llengua, hem pogut sobreviure amb una identitat pròpia, i ens hem obert a un món que sovint ha estat temptat d'ignorar el fet català, i bona part d'aquest èxit rau en la constància, el compromís, la determinació d'entitats i de persones com les que avui us aplegueu en aquest auditori, i que feu que Catalunya no sigui un poble vulgar, no sigui un poble prescindible, apagat, sinó, al contrari, un poble amb ànim, amb esperit, amb alè vital i amb força.

La sardana, la seva tradició, el manteniment d'aquest petit tros de la nostra cultura ens proporciona un missatge positiu, és la plasmació d'un poble obert a la cultura. La sardana ens ofereix missatges de civisme i de cohesió, que mereixen el coneixement i el reconeixement populars. He considerat molt adequades unes paraules que Pau Casals va dir pensant en la sardana, en què afirmava: "La

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

sardana ha deixat de ser un element més del nostre folklore per esdevenir una dansa nacional. La democràcia que inspira les seves regles, on tothom hi és admès, a qualsevol moment. [...] El símbol de la seva execució, tothom donant-se les mans, en un pla d'harmonia i d'igualtat Són normes que expressen els fonaments profunds del nostre caràcter, al qual hauríem de mirar de ser fidels. Musicalment, la sardana constitueix, a més, un dels patrimonis més importants de la nostra cultura, una sardana ballada en una plaça de qualsevol poble és un homenatge vivent de Catalunya a la seva gent”.

Potser fóra el moment de recuperar la idea de fer de la sardana la dansa nacional de Catalunya. L'agrupació i el món de la cultura, en general, han donat moltes mostres d'estar al servei del país, s'han mantingut fidels per sempre més al servei d'aquest poble, recordant les paraules de Salvador Espriu. En justa reciprocitat, el país i les seves institucions, i avui el Parlament, han d'estar al costat i al servei de la cultura catalana, que té en la sardana un dels seus elements més destacats. No em queda més que tornar a felicitar-los per aquests noranta anys, per aquest ànim, per aquesta constància, per aquella resistència, per aquella perseverança per mantenir viu el nostre esperit.

Moltes gràcies a tots i per molts anys.